

Jinan

împreună cu Thierry Oberlé

Am fost sclava Daesh

Povestea unei fete kurde
răpite de Statul Islamic

Traducere de Cezar Petrilă

POLIROM
2016

Jinan avec Thierry Oberlé, *Eslave de Daech*

© Librairie Arthème Fayard, 2015

© 2016 by Editura POLIROM, pentru ediția în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezentă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © Guliver/Agence France Presse

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

JINAN

Am fost sclava Daesh: povestea unei fete kurde răpite de Statul Islamic / Jinan împreună cu Thierry Oberlé; trad.: Cezar Petrilă. – Iași: Polirom, 2016

ISBN print: 978-973-46-2685-4

ISBN eBook: 978-973-46-6058-2

ISBN PDF: 978-973-46-6059-9

I. Oberlé, Thierry

II. Petrilă, Cezar (trad.)

821.411.21-94=135.1

Printed in ROMANIA

Cuprins

Despărțirea	9
O copilărie yazidită.....	35
Închisoarea Badush.....	61
Vândută	81
În bârlogul monștrilor	103
Călătorie la capătul iadului.....	125
Marea evadare.....	143
S-a luptat pentru mine.....	169
Vreau ca lumea să știe	189
<i>Postfață. Diavolul nu trebuie privit cu simpatie (Thierry Oberlé)</i>	213

— Un paradis în care se vorbește araba ca la Mosul? E foarte puțin pentru mine. Sunt kurdă, se enervează Gulé.

— Se pare că voi credeți în reîncarnare. Cum o să arăți în următoarea ta viață? Ce înfâțișare de animal nenorocit o să ia sufletul tău? O să te transformi într-un șoarece? Sau într-un șobolan? Un șobolan care aleargă prin rahat și prin canale. Nu, și mai bine: ai să fii o ploșniță, un gândac pe care am să-l strivesc cu călcâiul, spune el însotindu-și cuvintele cu un gest cu piciorul.

Gulé ridică din umeri.

— La urma urmei, spune pehlivanul Statului Islamic pierzându-și răbdarea, e treaba ta. Gata cu discuția! Mamele și copiii trec în dreapta mea, fetele și celibatarele în stânga.

Micul nostru trib încearcă să pătrundă în grup compact pe intrarea din dreapta. Gulé, fiicele ei și liota lor de copii trec pragul școlii. Eu sunt blocată cu Jano și Amina. Tânăra mea cumnată e împinsă în stânga, cu adultele celibatare. Protestez. Are doisprezece ani, dar eu susțin că merge pe zece ani.

— Și ce dacă? La stânga, strigă jihadistul.

Amina se alege cu o palmă.

— Așa discutăm noi cu copiii apostașilor, comenteză el.

Le vine rândul lui Mayade și Leilei. Sunt plasate automat în stânga.

— Nu-i nevoie să se verifice virginitatea ăstora două! râde el.

Înaintez spre dânsul. Copilul e lipit de mine, cu brațele în jurul gâtului meu. Dormitează.

— Cum te numești? Întreabă controlorul.

— Janan.

— Câți ani ai?

— Optsprezece ani!

— Ești măritată?

— Sunt măritată.

— Cum îl cheamă pe copil?

— Jano.

— E al tău?

— E fiul meu.

— Dovedește!

— Jano e copilul meu. L-am purtat în pântece. L-am hrănit la săn. Îi recunosc cu ochii închiși tipetele și miroșul. Înțelegi?

— Minți, necredincioaso!

— Spun adevărul.

Se uită insistent la pieptul meu.

— Să zicem, du-te în stânga cu bebelușul tău.

— Dar vreau să rămân cu familia mea!

— Am spus la stânga! Aici nu se discută. Mergi cu noi împreună cu micuțul.

Întâlnesc privirea înnebunită a Randei. Mă imploră să-i înapoiez copilul. Am un moment de ezitare, pe care mi-l reprim repede. Deja îl adoptasem pe Jano.

Îi dau copilul înapoi mamei sale. Îi mulțumesc pentru imensa ei generozitate și-i urez noroc.

Jihadistul izbucnește în râs.

— Așa deci, vă pasați copiii! Dispari, târâtură! exclamă el.

Scuipează pe jos, își contemplă scuipatul, după care îmi aruncă:

— Tu pleci cu fetele la Mosul.

Împreună cu Amina, Mayade și Leila, aştept sfârșitul trierii. Gulé și ai ei sunt admisi în școală.

N-am mai văzut-o pe bătrâna cu pătura. A avut curajul să sfideze Daesh, ochi în ochi. A murit la puțin timp după ce ne-am despărțit, încanjurată de copiii ei. Ucisă de căldura sufocantă, de stres și epuiere. Inima a încetat să-i mai bată. Un supraveghetor i-a înfășurat trupul în pătura ei, a săltat cadavrul pe umăr și l-a aruncat pe un teren viran din apropierea școlii. L-a lăsat în seama câinilor vagabonzi.

Iarăși urcăm într-o mașină. Statul Islamic a trebuit să rechiziționeze vehiculele companiilor private de transport din regiune ca să-și poată înfăptui mizerile. A jefuit depozitele agenților de voiaj ale šiitilor.

Suntem cam o sută adunate în mașină, toate de la Badush. Un iz de petrol, înțepător și puternic, se amestecă cu mirosul de transpirație. Mergem spre est. Traversăm câmpuri petrolifere, cu bălțile lor de

lichid închis la culoare, cu flăcările lor din vârful sondelor și turnurile lor de foraj.

Mă simt rău. Mă dor rinichii și articulațiile. Am februară. Nu știu de ce, de la marea razie din 4 august, Daesh mă poartă dintr-un loc în altul. De ce ne închid în clădiri publice, mereu altele?

Intrăm în Mosul pe unul dintre podurile care traversează meandrele Tigrului. Orașul, al doilea ca mărime din Irak, este capitala islamiștilor de când a căzut, în iunie, în mâinile Statului Islamic. Ca orice metropolă irakiană, e cenușiu și tern, murdar și poluat. Circulația e imposibilă în centru de când s-au îngustat bulevardele. Pe trotuarele aglomerate la lăsarea serii aproape că nu văd decât bărbați. Câteva femei circulă acoperite cu rochii și văluri negre. Aud megafonul unei camionete cârâind instrucțiuni indecifrabile.

Autocarul a oprit în dreptul unei moschei importante, judecând după mulțimea decibelilor apelurilor lansate de muezin. Suntem îndrumate spre o casă mare cu două etaje.

Mă descalț și-mi pun perechea de bascheți mov pe peronul din fața clădirii. Intru într-un imens salon de recepție cu colonade, unde podeaua din marmură e acoperită de covoare. Nici urmă de mobilă. Zeci de femei sunt adunate în soiul acela de hol cu plafon înalt.

Printre ele circulă luptători. Glumesc râzând în hohote, merg agale, dezbracă fetele din priviri, le ciupesc de fese. Unul dintre ei e bosumflat.

— Asta are sănii mari, dar eu vreau o yazidită cu ochi albaștri. Cu ten palid. Astea sunt cele mai bune, după căte se pare. Sunt gata să plătesc cât trebuie. Dacă o vrea Dumnezeu, găsesc eu una. Oricum, îți mulțumesc că m-ai invitat, frate, spune el.

— Nu-mi mulțumi. E normal să împărțim prada între partizani. Ai dreptate în privința ochilor, dar te sfătuiesc să verifici bine dantura. N-o lua dacă are carii. La yazidite, bolile vin de la dinți, îl asigură complicele său.

— Sunt ca peștii, întotdeauna încep să se împuță de la cap, pufnește în râs vizitatorul.

Nu mai zăbovим.

După câteva minute, gardienii ne fac semn să înaintăm. Traversăm încăperea croindu-ne drum.

— Haideți, apostatelor! Grăbiți-vă! ne ocărăsc gardienii.

Urcăm la etaj.

— Ce aveți de gând să faceți cu noi? O să ne vindeți? Spuneți-ne adevarul, cere o fată.

— Noi suntem Statul Islamic și noi dictăm legea islamică. Nu veți fi obligate să vă supuneți, trebuie să o faceți în mod natural, fără să puneteți întrebări. Acum, la culcare, răspunde un gardian.

Vorbele lui fals liniștităre nu calmează pe nimeni.

Peste noapte suntem închise într-o cameră mare, a cărei podea este împânzită cu perne.

Durerile mele de burtă îmi provoacă greață.

Una dintre captive, pe nume Hayat, ne îngrijoarează. Își mișcă întruna capul înainte și înapoi, de jos în sus, într-un ritm care se accelerează periculos, și rostește vorbe din ce în ce mai puțin coerente. E ca și cum, în încăperile creierului ei, luminile s-ar stinge una câte una. Acum scoate niște tipete sfâșietoare, încercând să se gâtuie cu șalul ei. Încercăm să o liniștim. I se ia șalul. Își apasă degetul mare și arătătorul pe mărul lui Adam, încercând să se sufoce. Îi imobilizăm mâinile la spate. Alertat de gălăgie, apare un paznic:

— Lăsați-o! N-are decât să se omoare! Măcar scăpăm de ea.

— Credința ta acceptă să o lași să moară fără pic de milă? îl întrebă o fată.

Hayat tremură ca o frunză, sughițând. Gardianul o stropește cu apă pe față.

— Nu te mai smiorcăi, îi spune el.

Înlăcrimată, Hayat plânge de epuizare.

Îmi petrec sfârșitul nopții între veghe și somn. Am dureri în partea de jos a spitelui, dureri care mi se însigă ca un pumnal în rinichiul drept. Pleoapele mi se lipesc de ochi. Pielea mă măñâncă. Ni se dau pâine și brânză de oaie. Nu mă ating de mâncare.

Hayat stă ghemuită într-un colț, apatică. Aproape că am uitat de ea.

Dar când gardianul se apleacă asupra ei, Tânăra îl atacă. Apucă pistolul ce-i atârnă la centură. Jihadistul